

Kamenog Orao. – Sabino Kanjon

Sabino Kanjon.

Tokom svih vremena, Bog je vršio Svoja moćna dela posredstvom izabranih ljudi, i na izabranim mestima. Na taj način su za vernika čuda dela neodvojiva od samog mesta dešavanja. Sa Mojsijem se to dogodilo na gori Sinaj, mestu koje se i danas uvažava i poštije, čak i u srcima savremenog jevrejskog naroda. David podseća na Davidov grad, Sveti grad Jerusalim, kolevku hrišćanstva, po kojem je Isus hodao svojim nogama. Ovde se desio izbor mnogih Njegovih učenika; ovde je On proveo poslednju večeru. Na drugoj strani doline se nalazi Getsimanski vrt, gde se On molio: „Ne moja volja, nego da bude volja Tvoja.“

Severno od grada se nalazi zloglasno brdo Golgota, mesto agonije i smrti Isusa, prinešenog na žrtvu Jagnjeta.

Ostrvo Patmos se čuva u sećanju hrišćana kao mesto čudesnog Jovanovog otkrivenja. Ovde je Bog posetio čoveka, i pokazao mu šta dolazi na zemlju, počevši od tog vremena, do kraja dana.

Na taj način je Bog, radeći sa srcima ljudi, baš kao što je On to činio kroz vekove, izabrao masivni, izlomljeni greben Katalinskih planina, a unutar tog grebena, kanjon pod nazivom Sabino kanjon - kao mesto susreta sa Svojim prorokom ovog generacije. Grad Tuson leži u podnožju tog grebena, i noću, ako se penjete stazom, koja vodi do kanjona Sabino, izgleda kao biser koji se preliva.

Od ranog detinjstva, Brata Branhamu je vuklo Zapadu. 1928. godine, on je poslušao taj poziv, ali se, nakon smrti svoga brata, vratio na istok. Tek je trideset godina kasnije ponovo počeo da priča o zapadu, kada je držao sastanak u Vaterlou, u Ajovi, sa svojim veoma dragim prijateljima, porodicom Norman. Brat Norman je upravo izrazio želju da napusti državu Ajovu, i Brat Branham je rekao da bi, da je on na njegovom mestu, verovatno otišao na zapad. Pošto su sve reči njihovog prijatelja proroka imale veoma snažan uticaj, porodica Norman se preselila u Tuson. Tako su se našli na strateškom mestu, na kapiji kanjona Sabino.

Prvi put sam postao svestan interesovanja Brata Branhamu za Zapad u januaru, 1961. godine, kada je, po drugi put, došao u Bomont u Teksasu, na sastanke. Sećam se da je rekao da će posetiti porodicu Norman i loviti javelinske svinje, i bio sam zapanjen što je sa sobom

poneo samo sedam metaka. On je odbio moju ponudu da mu se puška nulti na strelištu čiji sam ja bio član, rekavši da će je u Tusonu gađati sa šest metaka, a da će sedmim metkom pucati u svinju. Tada sam shvatio da je preda mnom izvanredan lovac, koji je lovio daleko od kuće sa samo sedam metaka. Kasnije sam saznao koliko je savršeno vladao ovom puškom, koju je nazvao „plavuša“, Remington, modelom 721, 270 kalibra Vinčester, kojom je upucao pedeset pet grla divljači, bez i jednog promašaja.

Naspram pastorskog doma u Džefersonvilu, koji je izgrađen donacijama ljudi iz Kalgarija u Kanadi, na ulazu u lokaciju, bili su stubovi napravljeni od kamena. Komšija i prijatelj, Brat Benks Vud, kupio je susedni plac pored imanja pastorskog doma i nameravao je da na njemu sagradi kuću od cigala. Brat Branham ga je posavetovao da to ne čini, jer je smatrao da će, jednom, to mesto biti iskorišćeno za izgradnju mosta preko reke Ohajo iz Luisvila. Zatim je, 1957. godine, Brat Branham dobio viziju od Gospoda, u vezi sa tom imovinom. Video je da kamenje leži okolo u njegovom prednjem dvorištu, da ima putne opreme i klinova zabijenih u njegovo prednje dvorište, poput klinova geodeta. Jedan momak, koga je Brat Branham opisao kao „Rokica“, samouvereni mladi vozač buldožera, dok je radio na putu, razrovario mu je celo prednje dvorište.

U viziji, ovaj momak je uznemirio Brata Branhamu, i on ga je udario tri put, pre nego što je shvatio da takvo ponašanje ne dolikuje propovedniku Jevangelja. U tom trenutku je pomislio da nikada nikoga nije tako udarao, otkad je bio bokser. Tada mu se obratio Duh Gospodnji i rekao: „Ne obraćaj pažnju na to. Kada vidiš da ti kolci budu zabijeni u tvoje dvorište, ignoriši to.“ Pogledao je, a nasuprot njegove kapije je stajao „prerijski vagon“, pokriveno vozilo, koje su koristili rani doseljenici, koji su kretali na zapad. Njegova žena je sedela pored kočijaškog mesta, zaprega je bila upregnuta, njegova deca su sedela u kolima, i sve je bilo spremno za polazak. On se popeo, uzeo uzde i krenuo na zapad, kada se, odjednom, to vozilo pretvorilo u njegov auto. Na tome je završila vizija, i on ju je zapisao u knjigu vizija.

Jednom, krajem 1962. godine, kada je Brat Branham trebao da uđe u svoje dvorište, primetio je da je njegovu kapiju i ogradu obeležio izvođač radova, kao za rušenje. Spremali su se da prošire ulicu. Oni klinovi, koje je video u viziji, bili su zabijeni u prednje dvorište. To mu je probudilo pamćenje, pogledao je u knjigu vizija i video: „Kada se sve ovo desi, kreni na zapad.“ On je svojoj skupštini rekao o ovom ispunjenju, u poruci „Gospodo, koliko je sati? [Isto kao: „Gospodo, nije li ovo znak kraja?“ - Prev.] u decembru 1962. godine. Došlo je vreme da krene na zapad. Januara, 1963. godine, preselio se u Tuson.

U julu, 1965. godine, kada sam svratio da posetim Brata Branhamu, ispričao mi je kako je zamolio braću da demontiraju stubove na kapiji, nasuprot doma u Džefersonvilu, kako bi se kamenje sačuvalo i kasnije ponovo postavilo, nakon završetka planiranog proširenja ulice. Video sam Brata Benksa i drugu braću, kako rade maljem i dletom, marljivo pokušavajući da uklone kamenje. Brat Branham mi je ispričao o tome i dodao da su braća radila ceo dan i da su uspela da uklone samo dva ili tri kamenja. Rekao je da mu je Brat Benks rekao: „Tu je sve napravljeno kao od čvrstog betona“, i da se oni ne mogu razbiti. Tada se brat Branham ponovo setio te vizije i okrenuo se knjizi. U viziji mu je pokazano da je tu kapiju razbio jedan buldožer. Tada je postalo jasno da se kapija ne može demontirati, dok se ne pojavi onaj momak sa buldožerom. Kapija je, tako, i ostala netaknuta.

Konačno je došao i taj dan. Brat Banks Vud je bio svedok kako su toga dana došli da sruše kapiju, i naravno, tu je bio samouvereni „Rikica“, mladić na buldožeru, koji se vrteo okolo, udarao u drveće i razrovao celo dvorište, baš kao što je Brat Branham video u viziji. To je bio dokaz da je vizija bila od Boga, i da se moglo ispuniti samo onako, kako je Bog odredio.

U Zaharijinoj knjizi piše,

5 I pobeći ćete u dolinu gora Mojih... kao što ste bežali od zemljotresa u dane Ozije, cara Judejskog...

6 I biće u onaj dan: neće biti svetlosti, svetiljke će biti uklonjene.

7 Ovaj dan biće jedinstven, poznat samo Gospodu: ni dan ni noć; Tek u večernje vreme će se pojavitи svetlost.”

Dakle, nije li Poruka koju je Brat Branham doneo „svetlost u večernje vreme“? Zar nije došla u vreme hladne, omrтvele, duhovne tame? Pogledajte grad Tuson. Nalazi se na nadmorskoj visini od osamsto metara, ali se, ipak, nalazi u dolini koju okružuju planine, čija prva slova ispisuju reč HRISTOS (C-H-R-I-S-T-O-S).

Iz onoga što sada znamo, jasno je da je ovo mesto pomazano od Boga.

Prema izveštaju Nacionalnog geografskog društva, iz novembra 1965. godine, ni Indijanci plemena Papago, ni Indijanci plemena Apači, nikada se nisu naselili u dolini Tuson. Pleme Papago, najveće miroljubivo pleme, i pleme Apači, najratobornije pleme, živelo je samo jedan planinski lanac dalje od tog mesta, i oba ova plemena su dolazila u dolinu Tusona, radi bogosluženja. Indijanci su govorili da u Katalinskim planinama živi Bog. Imali su neku vrstu Božijeg otkrivenja, jer su verovali u postojanje raja, koji izobiluje sa divljači, i Velikog Duha - Jednog Boga Univerzuma.

Ubrzo nakon što se Brat Branham preselio u Tuson, nama, koji smo sledili njegovu poruku, postalo je očigledno da nas ispred čeka nešto neobično. Jednom je bio slučaj da ga je, na putu od Feniksa do Tusona, zaustavio saobraćajni policajac i pitao ga kuda je krenuo.

„U Jerusalim!“ rekao je Brat Branham.

„A, odakle dolazite?“ - upitao je policajac.

„Iz Jerihona!“ - stigao je odgovor.

Njegovi odgovori nekima mogu izgledati čudni, ali istraživanje globusa otkriva izuzetnu sličnost u geografskim širinama dva grada u Arizoni, i njihovih Izraelskih partnera. Pored toga, nadmorska visina Jerusalima je sedamsto dvadeset metara, što je uporedivo sa osamsto metara visine Tusona.

Kao što smo videli u prethodnim poglavljima, Brat Branham je stigao u Tuson u januaru, 1963. godine, i stalno je razmišljao o viziji anđela i ogromnoj eksploziji. Vizija ga je veoma uzinemirila, i, iako se nije plašio smrti, on je, kao i svaki drugi čovek, bio zabrinut za svoju

porodicu. Upravo u tom stanju uznemirenosti, moleći Boga za odgovor, probudio se jednog jutra, pogledao kroz prozor svojih apartmana, prema udaljenom mestu Katalinskih planina, i čuo kako mu je Andeo Gospodnji rekao: "Idi tamo." U tom trenutku je ugledao viziju, koju je već ranije video, nešto ga je vuklo na to mesto u planini. To mesto, na koje je bio usmeren njegov pogled, bio je Kanjon Sabino.

Toga dana je stigao u kanjon oko osam i trideset ujutru, odvezavši se što je moguće dalje, krenuo je peške. Desno od njega, sve više i više, tamo, gde orlovi lete, uzdizale su se ogromne, masivne, strme litice istočnog zida kanjona. Penjući se napuštenim putem, a zatim pravo gore uz kosu liticu, našao se tamo „gde orlovi lete,“ a zatim među nekim nazubljenim stenama. Ovde je osetio prisustvo Gospodnje i poklonio se da se pomoli.

Jednom, u avgustu, 1965. godine, on mi je lično rekao da je tražio od Boga da mu pokaže smisao svega ovoga, kako bi dobio za sebe odgovor. Zatim je nastavio da mi priča o vremenu, kada mu je želudac bio toliko bolestan, da je iz njega izlazila neka masna, vodenasta tečnost, pomagali su mu da se popne na platformu, ali, kada su mu ruke polagali na ljudе koje je izjeo rak, rak je nestajao. Činilo se da je poklon bio za sve, osim za njega samog. Pričao je da je Bog čitavu godinu odvraćao lice Svoje od proraka, iskušavajući ga i proveravajući. I tako je on stajao tamo toga jutra, visoko u kanjonu Sabino, očajnički tražeći od Boga da mu da odgovor, podižući ruke ka Svemogućem Bogu, kada se sunce upravo pojavilo na dnu sedla, između šiljatih vrhova, i odjednom se u njegovoј ruci pojavila drška. Brat Branham je često pričao o pojavi toga mača, ali ja bih želeo da ga ispričam onako, kako je on to ispričao meni lično.

Sedeli smo u kafiću hotela "Holidej - Inn." Sećam se da je na zidu iznad nas bio štit, sa ukrštenim mačevima na njemu. Brat Branham je uzeo svoj nož, podigao ga i rekao: „Brate Peri, on je bio isto tako stvaran, kao i ovaj nož koji držim u ruci.“ Ispričao je da je drška bila biserna, a hilt zlatan. Nacrtao mi je dijagram na salveti, iz kojeg se činilo da je moguće utvrditi da je dužina sečiva četrdeset pet, šezdeset centimetara. Bilo je oštro.

„I svetlucalo je na suncu“, rekao je, „kada je taj Glas progovorio.“

„To je Carev mač“, rekao je Glas.

„Oh“, rekao je on (Ili je greška, te treba: "rekao sam" -Prim.prev.), „mač, baš kao car, prihvata čoveka u viteze“.

„To nije carski mač“, uzviknuo je Glas, „To je Carev Mač!“

Dok je to pričao, rekao mi je: „Brate Peri, to nije bio san, to nije bila vizija, u mojoj ruci je bio bukvalni mač. Sunce se odražavalо od njega.“ Pričao je kako je protrljao oči da proveri da li spava, ali to nije bio prostо san ili vizija - to je bilo stvarno.

I tada mu je progovorio Glas i rekao: "Ovo i jeste Treći Potez."

Posle ovog fantastičnog iskustva u kanjonu Sabino, Brata Branhamu je često vuklo da se vrati

u taj kanjon. Posebno su ga privlačile nazubljene planine, koje se nalaze na visovima. Tu je on stajao, i gledao dole na Tuson.

Kao pozadinu sledećeg iskustva u Sabinu, vratimo se u 1923. godinu, kada je njegova majka, koja je vrlo retko sanjala, htela da mu ispriča san koji se ticao njega samog. Zaustavio ju je, i sam joj ispričao san, kao što je Danilo ponovio njegov san kralju (Navuhodonosoru - Prev.). (Često je on to činio u svojoj kasnijoj službi, podsećajući ljudе na detalje koje su propustili, kada su mu pričali svoje snove. Međutim, neki su, ipak, govorili da im je on netačno ispričao san, zaboravljujući da su oni sami došli kod njega sa svojim snom, verujući mu, da im može dati tumačenje.) U majčinom snu se nalazio na zapadu i gradio je sebi kuću na brdu, kada je do njega doletelo šest golubova, selo mu na prsa, prislonilo mu kljunove na obraz i gugatalo. Ti golubovi su doleteli u obliku slova „S“, i u potpuno istom redosledu su odleteli.

Neophodno je pomenuti još neke događaje, koji su tome prethodili. Ovo se dogodilo na klinici Maio, negde 50-ih godina. Brat Branham je imao očajničku potrebu da sazna kako bi mogao da se izleči od želudačnih tegoba, koje su se obrušavale na njega svakih sedam godina njegovog života. Lekari čuvene klinike su sproveli sva svoja istraživanja, i on je čekao konačnu odluku: dugoočekivani odgovor na ovu bolest, koja ga je lišila svake snage i donela toliko nesreće i nevolja u njegov život.

Kada se tog jutra probudio, počeo je da ima viziju. Video je sebe kao sedmogodišnjeg dečaka, kako стоји поред šupljeg debla. Onda se ispostavilo da on više nema sedam godina, nego je postao čovek od oko trideset osam godina. Neka čudna životinja, slična veverici, zavukla se u udubljenje debla, i on je štapom trljao deblo, da bi izašla. Odjednom je ta životinja iskočila iz udubljenja, skočila mu na rame i počela trčati s jednog ramena na drugo. U viziji je imao nož, kojim je pokušao da ubije ovu životinju, ali nije mogao to da uradi. Otvorio je usta da uzvikne: „Kako...“, i ta krznena životinja mu je skočila u usta, utonula u želudac i počela tamo da se vrti i prevrće.

On je izašao iz vizije, vičući: „O, Gospode! Pomozi mi! Pomozi mi!“

Glas je tiho progovorio u odgovor: „Zapamti, dugačko je samo šest inča.“ Glas je ponovio: „Zapamti, dugačko je samo šest inča.“

Sam Brat Branham se u knjizi „Čovek, poslat od Boga“ pitao da li to znači da će mu stomačne tegobe trajati još šest meseci, ili da će se, možda, to ponoviti šest puta u životu. Pravi odgovor je pronašao u kanjonu Sabino.

12. septembra, 1965. godine, u Feniku, u Arizoni, Brat Branham je izneo poruku "Bozija preobražavajuća sila." Toga dana smo proveli neko vreme zajedno. Upravo tada sam mu rekao da se spremam da rasprodam svoje teksaško preduzeće, preselim se u Tuson i otvorim bogomolju za sledbenike njegove poruke u tom gradu. Sledeće nedelje, 18. septembra, dok sam bio u Tusonu, pozvao me je Brat Branham i pitao da li bih želeo da doručkujem sa njim. Spremno sam pristao i sreli smo se u kafiću hotela "Ramada Inn," gde sam odseo. Rekao mi je da je bio veoma nervozan poslednjih nekoliko nedelja. Problemi sa ljudima koji se sele u grad u kojem nije bilo bogomolje, postali su za njega težak teret. Izrazio je radost što se

spremam da dođem i ispravim trenutnu situaciju.

I opet mi je pričao o iskustvu sa mačem u Sabinu, i o tome kako se oblak tri puta spuštao na planinu. Pitao me je da li sam video njegovu novu kuću, koju je gradio u podnožju Katalinskih planina. Taj dan smo proveli toliko dugo u tom kafiću, da smo naručili ručak. Smetalo mi je što mu oduzimam toliko vremena. Počeo sam da razmišljam da je on, od dana kada sam mu, u februaru 1964. godine rekao da sam video da je prorok, u koji god grad da sam otisao, gde se on nalazio u tom trenutku, uvek nekako kontaktirao sa mnom, iako nikada nisam tražio sastanak. Svaki put kada smo razgovarali, on je prepričavao ista iskustva. To me je zbumjivalo i pitao sam ga zašto je to potrebno, posebno kada je toliko drugih ljudi želelo da ga vidi. On je, jednostavno, odgovorio: „Brate Peri, to je predodređeno.“ Sada tačno znam da je to zaista bilo predodređeno, jer sam iz njegovih opisa događaja u kanjonu Sabino, mogao da odredim neposredne lokacije na kojima se to dogodilo.

Sledećeg dana, 19. septembra 1965. godine, u crkvi Grantuejski Sabor Božiji, grada Tusona, Brat Branham je propovedao propoved "Žed". Ta poruka je emitovana telefonskim putem. Zatim ga je, 20. septembra, Bog ponovo pozvao u kanjon Sabino. U besedi "Šta privlači na planini?", on priča kako se rano ujutru probudio, pogledao kroz prozor, i Bog ga je ponovo podsetio na onu viziju životinje, nalik veverici. „E, to je veverica“, rekao je svojoj ženi, uzeo Bibliju i otisao u kanjon.

Nešto kasnije, istog dana, 20. septembra, Brat Džordž Smit i ja smo svratili u stan Brata Branhamu. Išli smo u Bjuumont, gde sam, prema uputstvima Brata Branhamu, trebao da se „molim za Džordža“, dok ne bude kršten Svetim Duhom. Brat Džordž je stao da se pozdravi sa Rebekom, pre nego što je otisao. Brat Branham je došao do vrata sa Biblijom u ruci. Videlo se da je plakao.

„Brate Grin“, rekao je, „sećaš li se da sam ti u subotu rekao da sam bio veoma nervozan?“ Odgovorio sam da se sećam.

„Pa, neću ti sada reći“, nastavio je, „saznaćeš o tome kasnije. Nešto se dogodilo jutros, što mi daje do znanja da je Bog rekao da će biti dobro!“

U to vreme nam se pridružio Brat Džordž, i Brat Branham, sa očima uprtim na zapad, sa desnom rukom podignutom ka severu, mahnuo je u tom pravcu iznad svoje glave i rekao: „Jutros sam otisao u Sabino. Popeo sam se stazom, hodao u luku i spustio se u istom reonu, gde su one nazubljene stene, tačno ispod onog sedla, gde se pojavio mač. Ali, pre nego što sam stigao tamo, Gospod me je posetio.“

Tada nije ulazio u detalje, tako da Brat Džordž i ja nismo znali šta se dogodilo, ali smo ipak otputovali radosni.

Brat Branham se vraćao u Sabino naredna dva dana, ali tek 2. oktobra, kada sam se vratio u Tuson, zajedno sa Bratom Markondom, da pregledam nekretninu koju je smatrao pogodnom za crkvu, saznao sam više o tome. Bili smo na benzinskoj pumpi Brata Evansa, kada je Brat Branham stao sa autom. Kada smo mu rekli za nekretninu, on je, takođe, htio da je pogleda.

Brat Markonda i ja smo ušli u auto Brata Branhamu i krenuli prema okolini kanjona Sabino. Sećam se da je vozio veoma sporo, i trebalo nam je četrdeset pet minuta da stignemo, od benzinske pumpe, do raskrsnice River Roud i Sabino Kenjon Roud.

Brat Markonda je sedeо ispred, ja sam sedeо pozadi, i tokom ovog putovanja Brat Branham mi je rekao kako ћe se ljudi, koji su trebali da postanu đakoni crkve koju sam planirao, automatski uključiti i početi obavljati svoje dužnosti, bez ikakve brige i podstreka sa moje strane. Rekao je da ja ne treba da brinem, jer ћe Bog to učiniti. Ali, takođe u to vreme, pričao nam je o pojavi belog goluba, o natpisu na steni „orao“ i kako je fotografisao stenu na kojoj je ispisana ta reč. Bili smo veoma zainteresovani njegovom pričom, ali još uvek nismo u potpunosti razumeli značaj događaja u kanjonu Sabino.

Vratio sam se u grad Bjuumont, a odatle sam odleteo u Venecuelu, u misiji propovednika. 2. oktobra sam tim ljudima ispričao sve što sam znao o iskustvima u Sabinu, ali sve je to bilo iz ugla moga, tada ograničenog, znanja. Zatim sam se, u novembru, 1965. godine, zajedno sa svojom porodicom, preselio u Tuson. Prvi put sam posetio Sabino i počeo da prepoznam ona mesta, o kojima je Brat Branham govorio. Zatim smo, na Dan zahvalnosti, svi krenuli u Šrивport, Luizijana. Te večeri je Brat Branham propovedao "Na krilima snežnobelog goluba", i tek tada sam, konačno, u potpunosti razumeo šta se dogodilo u kanjonu Sabino 20, 21. i 22. septembra.

Ujutru, 20. septembra, pošto ga je Gospod podsetio na životinju sličnu veverici, on se popeo u kanjon Sabino, u pravcu mesta gde se pojavio mač. Odjednom, dok je zaobilazio luk staze, pojavila se ta krznena životinja. To nije bila veverica; u stvari, on nikada nije video takvu životinju. Životinja je skočila na njega, promašila i sletela na čolji kaktus, izoboden trnjem. Obuzelo ga je duboko osećanje, jer je shvatio da je to Gospodnji znak da ћe ga bolest, koju je dr Rejvensvej proglašio neizlečivom (nakon što mu je pregledao želudac, rekao je da su mu zidovi potpuno prekriveni korom, poput olova), uskoro napustiti. Potpuno otkrivenje je bilo da je "šest inča" životinje značilo da ћe se ta bolest ponoviti šest puta. Pošto je on patio od toga svakih sedam godina i sada je bio u svojoj pedeset šestoj godini, sedmi sedmogodišnji period se bližio kraju, i on ћe biti slobodan od bolesti sav ostatak svoga života.

Sledećeg dana, 21. septembra, on se ponovo vratio tamo, krenuvši ka nazubljenim stenama, gde se pojavio mač. Odjednom je osetio prisustvo Gospoda. Skinuo je kapu, pogledao oko sebe i gle, na stazi je sedeо beli golub. Setio se sna o šest golubova u obliku slova „S“, u kome se on nalazio na zapadu i gradio kuću na brdu. Rekao je da je oduvek znao: jednog dana ћe mu se pojaviti sedmi golub. I tako je bio na zapadu, gradio kuću na brdu, a sedmi golub je doleto do njega. On je to prihvatio kao pravi znak sa neba o svetoj, čistoj ljubavi Božijoj, na belim krilima goluba; Bog je posetio Noja sa golubom; na krštenju Isusovom, u Jordanu - Gospod je svedočio golubom.

Jutro 22. septembra, zateklo ga je kako ponovo kreće u kanjon. Pošto se juče vratio kući sa velikom radošću, sada se vraćao da slavi i blagodari Gospoda. Došao je do račvanja na stazi, gde je uvek skretao na ogrank koji ide na istok. Tog jutra, na tom račvanju, osetio je jaku želju da krene u pravcu zapada. Celo jutro je proveo okružen sjajem kanjona, krećući se zapadnim krakom staze. Otpio je gutljaj hladne, iskričave vode iz potoka, i krenuo nazad

stazom, negde oko podneva. Zaustavivši se u hladovini da se odmori, naslonio se na stenu, za koju je opisao da je bila teška oko sedamdeset tona. Začuo se glas: "Na šta si se naslonio?" Odmah se nagnuo da pogleda, i na steni, tačno na razbijenom mestu, belim kvarcom je bila ispisana reč "eagle" - „orao“. (Setite se njegove poruke o orlu i golubu, kako je uvek govorio da će golub voditi orla, i da će upravo orlova poruka biti ta, koja će preneti Nevestu na drugu stranu.)

Niko ne zna kako se na steni našla ta reč „orao,“ ali na razbijenom delu stene, otprilike u nivou prorokovog srca, kada se on naslonio na stenu, napisana je reč „orao“. Sledеćeg dana se vratio da fotografiše tu stenu. Ukupno je toga dana napravio osamnaest fotografija. Ubrzo su te fotografije bile razvijene, ali, dok nije održao besedu "Na snežnobelim krilima goluba", niko nije bio u potpunosti svestan njegovih iskustava. Naravno, posle te propovedi, to je svima bilo dragoceno, jer nije bilo službe, gde se prisustvo Gospodnje osećalo jače, nego na tom skupu, u gradu Šrivportu. Kako smo mi razmišljali o tim iskustvima tokom te nedelje, kada se desila nezgoda, pokušavajući da nekako pomirimo značaj poseta Sabinu, sa kontrastnim užasom nesreće. Iako tada nismo mogli da shvatimo značenje toga, svi možemo biti sigurni u jedno: Bog je voleo svog proroka, jer mu je On poslao znak - na krilima snežnobelog goluba.

U martu 1966. godine, Brat Bili Pol je govorio o tome koliko mu je breme bila njegova usamljenost, i rekao da će dati sve na svetu da pronađe mesta u Sabinu, gde je Bog posetio njegovog oca. Pregledali smo fotografije i negative. Dok smo ih pregledali, u pamćenju su mi isplivale neke slike. Činilo se da sam počeo da ih prepoznam. Zaustavili smo se na fotografiji na kojoj se činilo da je bio orao koji sedi na ivici, sklopljenih krila, usmerivši pogled preko svog desnog krila. Nisam video tu formaciju stena, ali sam primetio da mi se činilo, da će ja moći da pronađem tu istaknutu stenu, čak i ako moram da iznajmim avion da to uradim. Odjednom nam je sinula misao da je ključ za pronalaženje Stene Orla ležao negde na ovim fotografijama. Brat Branham nije bio fotograf - entuzijasta, ali nam je ostavio dokumente koji pokazuju put do Orlove stene. Na jednoj fotografiji je jasno vidljiv beli natpis "eagle"-„orao“, isписан na slomljenoj (tačnije, unutar slomljene) stene. U nedelju uveče, Brat Bili Pol je doneo tu fotografiju u crkvu, da bi je pokazao skupštini.

Nakon što sam pogledao te fotografije i razgovarao sa Bratom Bilijem Polom, moje srce je bilo toliko uznemireno, da sam o tome razmišljao ceo ponedeljak. U utorak popodne, 13. marta 1966. godine, tačno tri godine nakon što je Brat Branham otišao iz Tusona u Džefersonvil da propoveda "Pečate", Brat Harold MekKlintok i ja otišli smo u Sabino, da započnemo našu potragu.

Čim smo parkirali auto, odmah sam prepoznao jednu od stenovitih formacija, koja je bila vidljiva na jednoj od fotografija Brata Branham, ali sam primetio da je iz drugog ugla; očigledno je on bio negde višje na padini i gledao horizontalno u formaciju. Tako smo nastavili našu potragu, pažljivo upoređujući postojeće uglove i rastojanja, sa onima koji su bili vidljivi na fotografijama, i ja sam neprestano prebirao sve detalje u svom sećanju, koje je, kako mi je prorok rekao, bilo dar od Boga. Kasnije sam otkrio da se na prvoj fotografiji vide nazubljene stene, gde se mač pojavio. Masivne litice u pozadini i sedlo, kroz koje je sijalo sunce, zbog čega je mač blistao, ukazivali su da je to moralno biti to mesto. (Kasnijim

proverama je otkriveno da je ovo jedino mesto na celoj istočnoj strminini, koje se obasjava sunčevim zracima, u 10 sati ujutru, toga dana u januaru, kada se mač pojavio.) Brat Branham je uperio kameru direktno u te nazubljene stene, gde pada sunčeva svetlost, u 10 časova ujutru. Jasnoća dokaza je bila neverovatna.

Radujući se prvom otkriću, Brat MekKlintok i ja smo požurili stazom, nameravajući da stignemo do nazubljenih stena koje su bile na fotografiji. Kada smo stigli do račvanja staze, u sećanju su mi odjeknule prorokove reči: „Povuklo me je nazad, na zapad...“ Krenuli smo zapadnom stazom, prešli neku udaljenost, ne primetivši ni jedan ohrabrujući znak, kada smo pogledali u suprotnom smeru od puta, bilo je jasno da ugao i rastojanje odgovaraju onom mestu, gde je Brat Branham fotografisao nazubljenu stenovitu formaciju. Tada sam shvatio da je upravo tom stazom prorok išao do stene sa natpisom „orao“, a iza mene, na istočnoj stazi, nalazilo se to mesto, gde se pojavio mač.

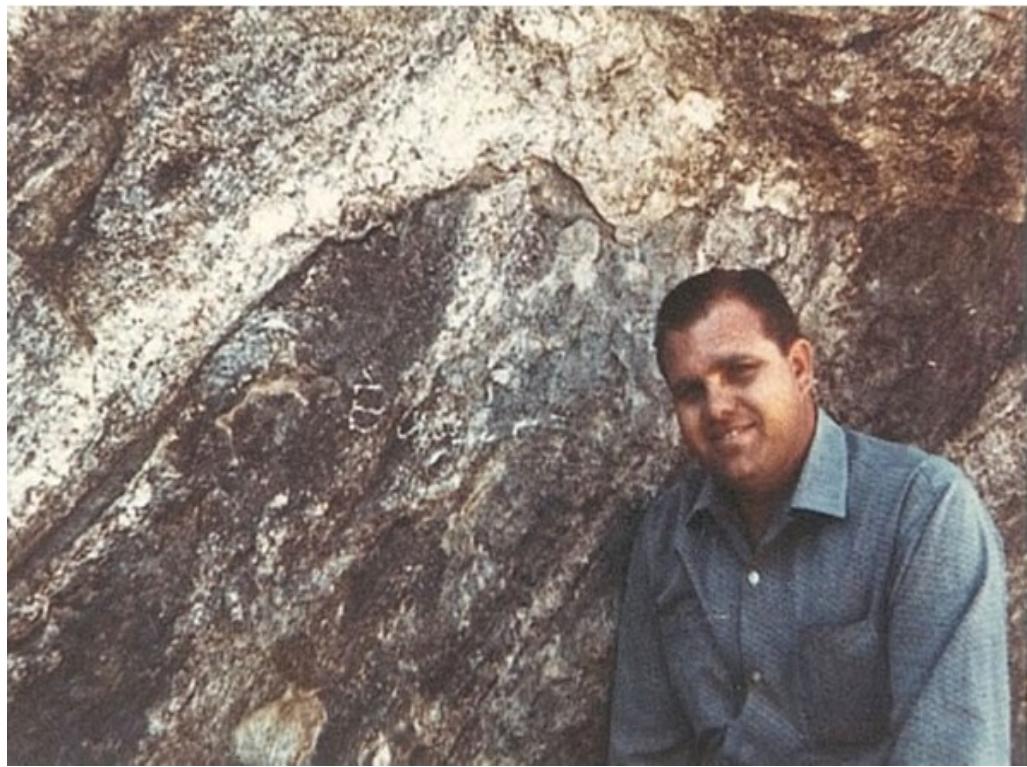
Obišli smo oko krivine staze, i tamo su se, kao naslikani umetničkom četkicom, jasno nazirali obrisi planinske formacije, koja veoma podseća na orla sklopljenih krila, koji gleda preko ramena. I ponovo je to bila prava stena, ali pod pogrešnim uglom. Prorok je, sigurno, stajao tačno ispod nje, kada ju je fotografisao. Sada smo, bez imalo sumnje, znali da idemo prorokovim putem. „Nije stajao ovde“, uzviknuo sam, „ali je bio negde dalje i gledao u nju od dole, prema gore!“

Naše brzo kretanje stazom, zaustavio je veliki kamen koji smo videli, koji je ličio na stenu, na kojoj je ispisan natpis „orao“. Pažljivim pregledom smo ustanovili da su na tom kamenu, možda, i bila neka bela slova, možda čak i reč, ali ne baš jasno. Setio sam se prorokovih reči: „Sve ispituj po Reči“. Dakle, izgledao je kao ta stena, osim jednog detalja, prorok je rekao da je ta stena bila teška sedamdeset tona, a ovaj (kamen, prev.) nije bio veći od dve tone. Brat MekKlintok je počeo da skicira detalje stene, za kasnije poređenje sa fotografijom. Dok je to radio, rekao sam da ću otrčati dalje stazom i potruditi se da pronađem ono mesto, sa kojega je prorok napravio fotografiju ogromnog kamenog orla.

Dok sam nastavljaо dalje niz stazu, video sam druge kamene formacije, koje sam lako prepoznavao iz fotografija, koje je snimio Brat Branham. Konačno, nakon što sam prošao još nekoliko metara, stao sam da pozovem Brata MekKlintoka. Uzbudeno sam rekao da je, po mom mišljenju, fotografija snimljena negde u ovom reonu. Okrecnuvši se udesno, leđima okrenut od odvaljenog dela stene, oči su mi se, odjednom, našle uprte na stenu, ne prosti na stenu, nego se u ovoj steni jasno video beli natpis „orao.“

Pre nego što su mi sa usana sišle reči, kojima zovem Brata Harolda, bio sam na kolenima i zahvaljivao Bogu što me je On, Duhom Svetim, doveo do reči „orao“ ispisane u steni!

Od tada su mnogi drugi uzimali fotografije Brata Branham-a i, na svoje zadovoljstvo, upoređivali i videli da je to bilo to mesto. Setite se Isusovih reči, gde je rekao da, ako ljudi prestanu da hvale, kamenje će zavapiti. Kažem da je Kanjon Sabino fizički dokaz koji svedoči protiv sveta, i svih onih, koji su odbacili ovu poruku.

Autor na Orao Kamen.
Reči „orao“ ispisane u steni.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com